

Sư Phụ, Đồ Nhi Là Nam Nhân

Contents

Sư Phụ, Đồ Nhi Là Nam Nhân	1
1. Chương 1: Chương 1.1	1
2. Chương 2: Chương 1.2	3
3. Chương 3: Chương 2.1	4
4. Chương 4: Chương 2.2	6
5. Chương 5: Chương 3.1	8
6. Chương 6: Chương 3.2	9
7. Chương 7: Chương 4.1	11
8. Chương 8: Chương 4.2	14
9. Chương 9: Chương 5.1	16
10. Chương 10: Chương 5.2	18
11. Chương 11: Chương Kết	20

Sư Phụ, Đồ Nhi Là Nam Nhân

Giới thiệu

Sao cũng được, miễn là nữ nhi thì ta sẽ thu nạp hết. Ta còn cao hơn cả tổ sư bà bà mà các người đã

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/su-phu-do-nhi-la-nam-nhan>

1. Chương 1: Chương 1.1

Hơi nước trên mặt ôn trì tản mạn khắp nơi, ta lười biếng ghé vào thành bể lim dim chớp mắt, thi thoảng miệng nhỏ hé ra, sẽ ngay lập tức có một trái nho chín mọng đưa tới...

“Tiểu Bảo Linh, nước ôn tuyền hôm nay thực sự vừa ấm, con không muốn thưởng thức cùng vi sư sao?”

Ta hé mắt nhìn sang bên cạnh, tiểu đồ nhi khả ái động lòng người của ta y phục vẫn chỉnh tề, nghiêm nghiêm cẩn cẩn ngồi lọt vỏ nho, hoàn toàn không thèm đếm xỉa đến sư phụ nó.

“Không thích!” Môi mỏng đỏ tươi mấp máy, lời nói phun ra lại chẳng dễ thương chút nào. Ta còn muốn tiếp lời, một trái nho lột vỏ sạch sẽ đã được đưa tới miệng.

“Hạt nà hông ẽ hương hút nào.” Vị nho chua chua tan trên đầu lưỡi, ta tiếc nuốt nhớ về tiểu đồ nhi của ta ngày xưa có bao nhiêu đáng yêu bao nhiêu ngoan ngoãn, khi đó nàng một tiếng “sư phụ” hai tiếng “sư phụ” khiến trái tim ta cứ rung rinh liên hồi.

Mặc dù trước đây nàng cũng không chịu tắm cùng ta, nhưng ít nhất cũng sẽ giúp ta chà lưng kì cọ. Hiện tại thì... Aiz... Ngay cả động vào ta nàng cũng không muốn!

Ước chừng nửa canh giờ, ta ngâm nước đến đầu vàng mắt hoa, khẽ động thân thể muốn đi lên, bờ vai thon gầy ngay lập tức đã được ngoại bào trắng muốt phủ xuống.

Vẫn là đồ nhi hiểu ý ta, thái độ trước sau như một lạnh tanh, nhưng hành động luôn mang ân cần trước nhất.

Ta khoác hờ ngoại bào bước lên khỏi ôn trì, sơ sẩy thế nào lại dẫm phải vạt áo, cả cơ thể mất cân bằng ngã xuống, nhưng may mắn không có bị ngã vào trong hồ, mà là ngã vào trong tay đồ nhi.

Đúng là già cả rồi, đi đứng cũng chẳng còn vững nữa...

“Sư phụ...” Đồ nhi nuốt nước miếng, con ngươi linh động không ngừng di chuyển...

Ai cha...

Ngoại bào trong lúc vô ý đã trượt xuống tận cánh tay, cảnh xuân trước ngực ta vì vậy mà phơi bày, hèn gì lại mát như vậy!

Đồ nhi lúng túng giúp ta đứng thẳng dậy, không nói tiếng nào liền trở lại thu thập đồ đạc, mặc dù thái độ như trước vẫn lạnh lùng xa cách, nhưng mà đến tận mang tai cũng đã nhuộm ánh hồng...

Tiểu cô nương đáng thương...

Người ta nói thiếu thốn thứ gì thường sẽ hay kiếm tìm thứ đó. Tiểu đồ nhi của ta mặc dù nhan sắc phải được liệt vào hàng tuyệt đại giai nhân, nhưng mà, khụ, ngực có hơi... nhỏ.

Cho nên mỗi lần nàng vô ý nhìn thấy ngực ta... có lẽ không khỏi chạnh lòng đi? Dù sao thì vẫn là cô nương, ai lại không muốn mình xinh đẹp.

“Thái sư tổ bà bà, trưởng môn xin cầu kiến người.”

Từ đằng xa vọng lại tiếng bấm báo, ta đáp một tiếng biết rồi, liền để cho đồ nhi giúp mình mặc lại xiêm y. Lúc đồ nhi mang lại cẩm bào trắng bạc cho ta, từ bên trong tay áo bỗng rơi ra một mảnh đỏ... Đồ nhi khó hiểu cầm lên, lại phát hiện mảnh đỏ đó là một cái yếm thêu hoa mẫu đơn!!!

“Sư phụ...?” Ánh mắt đồ nhi hướng đến ta còn lạnh hơn băng, tiếng sư phụ cũng là gần từng chữ... Hiển nhiên nàng đã hiểu thứ này là mua cho ai, bởi vì bản tiên trước giờ chỉ mặc yếm trắng.

“Khụ... Vì sư để ý lâu lắm rồi đồ nhi cũng chưa có mua áo yếm mới... Cho nên...”

“...”

“Ta... ạch... vì sư chỉ là thấy nó rất hợp với đồ nhi... Đây, xem xem!” Ta nhanh nhẩu rút cái áo yếm ở trong tay đồ nhi, giơ giơ lên ướm trên người nàng. “Xem xem, làn da của đồ nhi đẹp như vậy, kết hợp với màu đỏ... A!”

Tiểu đồ nhi vung tay, áo yếm trong tay ta liền văng đi mất, không nói tiếng nào liền xoay đầu bỏ đi, để lại cho ta bóng lưng giận dữ. Ta giữ nguyên tư thế đứng như trời trồng, cũng chẳng biết phải làm thế nào.

Ai... Ta chỉ là...

Đồ nhi từ hơn trăm năm trước đã tu thành thân bất lão, mãi mãi giữ lại dáng vẻ tuổi hai mươi, chỉ có điều... vóc dáng so với thiếu nữ còn có chút... thô kệch. Cơ thể không đầy đặn đà không nói, chiều cao lại đột ngột cao bất thường, từ sớm đã cao hơn tất cả đồ đệ trong phái. Vốn dĩ nàng hoàn toàn có thể sử dụng pháp thuật “nâng cấp” dung mạo bản thân, chỉ có điều tiểu đồ nhi của ta là một đứa nhỏ cố chấp. Nửa

phần dung mạo cũng không muốn thay đổi, ngày ngày ăn mặc “kín cổng cao tường”, lạnh mặt xa cách với tiểu bối đồng môn, thậm chí đối với vi sư ta đây cũng không chịu gần gũi!

Nhiều khi bản tiên cũng muốn ôm trán thở dài, ta làm thế nào lại dưỡng ra một cái băng sơn cứng đầu như vậy nha?

Nhặt cái áo yếm lên, ta tiếc rẻ nghĩ, cho dù không có, cũng không nên bỏ bê bản thân như vậy chứ? Cho dù phái Thanh Thanh của chúng ta không có nam nhân, thì làm đẹp vì bản thân mình đâu có gì sai?

Hay là nàng ngại?

Ta thở dài một hơi, cất cái áo yếm lại trong tay áo. Để sau này len lén nhét vào tủ đồ của đồ nhi, không chừng lúc nàng chỉ có một mình lại động lòng muốn mặc thì sao?

2. Chương 2: Chương 1.2

Trưởng môn nhân đời thứ ba mươi mốt – Cao Linh quỳ rạp trong đại điện hành lễ với ta, tính ra, nàng cũng nhỏ hơn ta đến hơn năm trăm tuổi, bởi vì luyện thành thân bất lão hơi muộn, nên vẻ ngoài nhìn vào chính là lão bà lộm khộm ngoài bảy mươi. Kiên nhẫn chờ nàng hành lễ xong, ta cũng lấy làm lo ngại cho cái lưng của vị tiểu bối này...

“Có chuyện gì mà trưởng môn phải đích thân tới gặp bản tiên?” Ta lười biếng dựa trên bảo tọa, đồ nhi có vẻ vẫn còn giận đối nên chẳng thèm đến bồi bên cạnh ta, không biết đã chạy đi đâu mất rồi.

“Thái tổ sư bà bà... Chuyện là...” Cao Linh lúng túng, đứng không được mà ngồi cũng chẳng xong, đôi bàn tay già nua nhăn nheo bám vào đào trượng, run run nói: “Rét tinh bên Bắc Kim quốc vừa mới gửi tối hậu thư... Muốn... Muốn thập tam tổ sư cô gả cho hần... Ách... Nếu không đáp ứng, hần sẽ san bằng cả Thanh Sơn.”

“Ồ?”

Rét tinh? Là cái con rét ngàn năm xấu xí đó à? Lại còn muốn đồ nhi gả cho hần? Ta nhớ đồ nhi đã từng thề chỉ cần gặp hần một lần liền chặt chân hần một lần, đây đưa cả mấy chục năm nay số chân hần bị chặt có lẽ không tính dưới một ngàn, vậy mà trước sau vẫn muốn bám lấy đồ nhi... Aiz...

Phải nói, đời này ta còn chưa có gặp ai luyện ngược như vậy!

“Mặc kệ hần, việc này cứ để cho tổ sư cô lo liệu, các người không cần bận tâm.” Ta mệt mỏi ngáp một cái, đối với tư tưởng của “người già” thích lo xa, bản tiên không có hứng thú, khụ...

“Nhưng mà...”

“Thôi thôi thôi, không cần nhiều lời, trực tiếp tìm tổ sư cô đi, các người cũng thật là, chuyện nhỏ như vậy cũng phiền bản tiên.” Ta không kiên nhẫn đứng dậy, vươn vai một cái rồi đi thẳng vào trong, bỏ mặc Cao Linh gọi đằng sau, chỉ để lại một câu “Có chuyện gì thì tìm tổ sư cô giải quyết.”

Cũng bỏ luôn ngoài tai lời nói nho nhỏ của Cao Linh. “Chuyện diệt môn cũng tính là nhỏ sao a...”

Sau đó ta trở về ổ chăn đánh một giấc no nê.

Tiểu đồ nhi Bảo Linh của ta, từ mười tuổi đã theo ta tu đạo, hai mươi tuổi đạt thành chân thân, trăm năm nay tu luyện pháp lực đã sớm vượt xa toàn bộ các trưởng lão trong phái, ngay cả trưởng môn Cao Linh cũng không thể qua nổi mười chiêu của nàng. Có thể nói nha, là kì tài trăm năm có một, dưới sự chỉ điểm của ta, lại càng tiến bộ như điều gặp gió.

Hơn mười năm nay việc nhỏ thì có Cao Linh lo, việc lớn ta liền đùn đẩy hết cho tiểu đồ nhi, bản thân tiêu diêu tự tại, muốn bao nhiêu khoái lạc liền có bấy nhiêu.

Ta cuộn tròn trong ổ chăn tiến vào mộng đẹp, lại tưởng nhớ tiểu đồ nhi trước mười ba tuổi vẫn luôn cùng ngủ với ta, cơ thể nho nhỏ thơm mềm, nằm gọn trong vòng tay ta mà ngủ an ổn... Kể từ khi nàng đòi ngủ riêng, giấc ngủ của ta hiếm khi toàn vẹn, kết quả, lúc nào ta cũng buồn ngủ!

Lại nhớ đến tiểu đồ nhi lần đầu tiên vì ta mà nướng trộm gà quay...

Tu tiên tối kị sát sinh, cũng tức là không được ăn mặn. Ta cũng chẳng biết lão già nào đặt ra điều lệ này. Hơn bảy trăm năm tu hành ta chưa từng chay tịnh. Kết quả thì sao? Mấy lão già tịch cốc đều thắng thiên cả rồi, chỉ còn mình ta vì vương vấn mỹ vị nhân gian mà tiêu dao tự tại...

Dù sao thì cái quy tắc đó cũng khiến cho việc ăn thịt trong Vô Thường cung của ta gặp khó khăn một thời gian. Ta là loại người không thịt không vui, khi đó bởi vì không thể ra khỏi Vô Thường cung tìm thịt đã khiến cho ta uất ức mấy ngày trời...

Cho đến khi bắt gặp hình ảnh tiểu đồ nhi vì nhóm lửa mà mặt mày lấm lem, trên tay cầm con gà chín vàng, cười lên một cái cả hai con ngươi đều sáng lấp lánh. Ta liền biết mỹ vị nhân gian tất cả đều không bằng con gà này.

Còn nhớ tới cả hình ảnh đồ nhi luyện công, lúc nàng múa Huyền kiếm do ta ban tặng dưới cơn mưa hoa đào, “Hoa Linh Kiếm Pháp” uyển chuyển của nữ lưu, không hiểu sao nàng múa ra lại khiến ta cảm thấy... thật ư vũ...

Lại còn có...

...

...

Ngủ một giấc, lúc tỉnh dậy bất tri bất giác đã là hai ngày hôm sau. Ta nhìn sắc trời u ám, cảm giác như có gì đó không đúng. Nghe tiểu đồng quét vườn báo lại, tổ sư cô hai ngày nay chưa hề trở về, ta liền biết có sự không ổn!

3. Chương 3: Chương 2.1

Tại vùng giáp ranh Đông Thổ và Bắc Kim quốc, dãy Bàn sơn trải dài tạo thành biên giới tự nhiên. Tiến sâu vào trong núi, ngoài vách đá vôi sừng sững cùng với đá xanh vụn vút thì cũng chẳng còn gì khác, càng vào sâu, sương khói càng dày đặc, thi thoảng khi ta lướt qua khe đá, một vài sinh vật nhỏ sẽ lúc nhúc chuyển động.

“Ai?” Giữa khe núi âm u, một tiếng nói yếu ớt như có như không vọng lại, không xuất phát từ đâu, cũng không chủ đích đến đâu.

“Hoa Linh Thượng tiên của Thanh Thanh phái.” Ta giơ lên Mặc kiếm chứng minh thân phận, lưỡi kiếm đen tuyền giữa sương trắng nổi bật, thân kiếm phát lam quang như có linh tính.

“Ồ~~ Hoa Linh tỷ tỷ, lâu lắm mới ghé thăm nha.” Tiếng nói tỏ rõ vui mừng, một luồng sáng lóe lên, không gian giữa hai vách núi liền tách đôi, bên trong kết giới, là chốn bồng lai khác hoàn toàn với cảnh âm u bên ngoài.

Hồ tộc tạo dựng lãnh địa cư trú ở Bàn Sơn cũng đã vài ngàn năm, Cửu vĩ hồ vương Bạch Tầm xa lánh thế sự, hoàn toàn không giao thiệp với bất kỳ ai. Tuy là họ Bạch, nhưng hồ li ở đây đều là hồ ly đồ, duy nhất có một cửu vĩ bạch hồ được sinh ra hơn một ngàn hai trăm năm trước, nhưng mà sau đại chiến thần long cách đây hai trăm năm, từ lâu đã mai danh ẩn tích.

Hơn một trăm năm trước ta nhờ có kỳ duyên, cứu được con trai của Hồ Vương- Bạch Phong một mạng. Đây đưa với bọn họ từ đó đến nay, quả thực cũng không phải một sớm một chiều.

Gì? Vì sao một Thượng tiên như ta lại giao hảo với Hồ yêu? Vậy tại sao lại không thể? Yêu quái thì sao? So với đám thần tiên suốt ngày giả dạng thanh cao trên trời, những hồ yêu phóng khoáng này lại càng thú vị hơn gấp trăm lần!

Hiển nhiên tiên khí của ta ở nơi này rất thu hút sự chú ý, đối với những tiểu hồ ly mới được điểm hóa lại càng thu hút hơn. Mỗi nơi ta đi qua, đều có một hồ ly nhỏ ló mắt nhìn trộm, những viên ngọc trên châu uớt át tò mò ngấm ngấm ta... Quả thật... Đáng yêu muốn chết!!!

Lóc cóc bò lên được đến đỉnh núi, là chỗ ở của Hồ vương, cảnh sắc vẫn chẳng khác trước đây, có chăng là thêm một đồng chi chít mạng nhện thôi.

Tuy nhiên, ta tới đây cũng không phải gặp bà già đó. Men theo đường nhỏ bên hông, đi thẳng tới rừng trúc sau núi, né trái né phải đám mạng nhện tùm lum khắp nơi, tới khi bóng dáng nhà trúc hiện ra, ta liền cất tiếng gọi vui vẻ “A Phong, ta lại đến tìm nương tử của người nè

”

“Là Hoa cô cô sao?”

Từ trong nhà vọng ra tiếng nữ tử thanh thúy, tiếp theo đó, một bóng dáng xanh lá hành liền bước ra, ba ngàn tóc đen dài chấm đất, bản thân hoàn toàn không dùng phục sức quý giá gì, nhưng lại toát ra vẻ mị hoặc khó nói thành lời.

“Tiểu Thử ah, mẫu thân người đâu? Cô cô cần gặp nha.”

“Phụ mẫu hiện tại đã đi ngao du tứ hải rồi.”

Bạch Thử là nhi nữ của Bạch Phong và Bạch Vũ Vũ, đạo hạnh còn chưa quá một trăm năm, tuy nhiên, cũng là một cửu vĩ đầy mình bản lĩnh. Ít nhất thì so về độ yêu nghiệt, đến Hồ Vương năm xưa cũng thua nàng một chút. Ta nhìn đứa nhỏ này lớn lên, bản thân lâu lâu cũng bị nàng dụ hoặc!

Nàng bĩu môi, “Hoa cô cô lâu lắm mới tới, lại chỉ muốn tìm mẫu thân ta, có việc gì sao?”

Ta có chút chột dạ, vài chục năm nay bởi vì sớm tối quần quít với đồ nhi, quả thật ta cũng không có ghé qua Bàn Sơn mấy lần... ách... đúng là Vô sự không đăng Tam bảo điện mà... haha...

“Dạo gần đây hơi bận... hơi bận một chút...ha ha... Vũ Vũ không có ở đây à...”

“Theo phụ thân ta đi Hỏa quốc thăm cố nhân rồi. Hoa cô cô muốn gì thì mau nói đi, Thử nhi liền tìm cách giúp người.” Bạch Thử xoay lưng, ta cũng vội vã theo nàng vào trong nhà trúc. Lúc đi qua cửa, không cẩn thận còn vướng vào một cái mạng nhện.

“Cũng không có gì... Chỉ là muốn nhờ nàng làm chút việc.” Ta tùy tiện phủi đám mạng nhện trên đầu, Bạch Thử lại nhanh tay bắt lấy một sinh vật vừa bị vướng ra trên tay ta, ánh mắt nhìn ta trách cứ.

“Tìm đồ đệ sao?” Nàng nhẹ nhàng đặt con nhện nhỏ vào một cái mạng khác trên bậu cửa sổ.

“Phải... Ách...”

“Muốn biết làm sao ta biết chứ gì? Ta còn sớm biết Hoa cô cô sẽ đến gặp ta cơ.” Bạch Thử nhìn ta cười cười, đuôi mắt hồ ly cong cong đắc ý.

“Cũng phải...” Ta làm sao lại quên nàng là nữ nhi của Bạch Vũ Vũ nha? Ở Vô Thường cung chẳng phải cũng có vài cái mạng nhện đầy thôi.

“Vậy, khỏi cần dài dòng nữa, Bảo Linh hiện đang ở đâu?”

“Ổ rét.”

“!!!”

“Tiểu Sa Sa nói, có thấy một cô nương cao lớn cầm kiếm bước vào ổ rét, sau đó không có thấy ra nữa.” Nói rồi nàng con gạt đầu với con nhện nhỏ hồi nãy suýt bị ta hất văng.

“Thật?”

“Cô cô, nếu đã không tin ta làm sao còn đến tìm?”

“Được rồi được rồi...”

Ổ rét? Đừng nói đồ nhi vì cái tối hậu thư kia mà lại đến chặt chân rét tinh nha?

Nhưng mà...

“Đến giờ còn chưa ra?”

“Chưa ra.” Bạch Thử lắc đầu.

“Sao lại chưa ra?”

“Không biết.” Bạch Thử lại lắc đầu.

“Sao lại không biết?”

“Thì là không biết.” Bạch Thử nhấp một ngụm trà.

“Người nói đến hôm nay là bao nhiêu ngày rồi?”

“Ba ngày.” Bạch Thử đùa nghịch với nhện nhỏ.

“Một cô nương ở trong ổ rết ba ngày có thể làm gì?”

“Có lẽ đã bị ăn đến móng tay cũng không còn.” Bạch Thử nhìn ta cười đầy thâm ý.

4. Chương 4: Chương 2.2

Càng vào sâu trong địa phận Bắc Kim, ngọn nộ hỏa trong ta càng lớn.

Aaaa....

Ta muốn *** con rết đó! *** nó sau đó ***, rồi ***, ***, ***!!!!

Ngang nhiên dám “ăn” đồ nhi bảo bối của ta? Muốn sống yên sao? Đừng có mơ!!!

Tiểu Bảo Linh của ta dù có là kì tài trăm năm có một thì sao? Cũng mới chỉ có trăm năm tu hành thôi, làm sao đâu lại rết tinh ngàn năm kia? Không nói những lần trước nó còn mê luyện đồ nhi nên nhường ba phần, lần này là chính đồ nhi tự dâng lên cửa. Còn có thể kiềm chế sao? Có thể sao?? Có sao???

“Hoa cô cô, chậm chậm chút a!”

Bạch Thử đằng sau chặt vật đuổi theo ta, dù sao nàng vẫn chỉ là tiểu hồ yêu, muốn đuổi kịp tốc độ ngự kiếm của bản tiên, có hơi khó khăn chút.

“Người thật vương chân! Không dừng lại muốn đi theo làm gì?” Không còn cách nào khác, ta đành kéo nàng cùng ngự kiếm với ta. Tuy nhiên tiểu Mặc (là thanh kiếm á) có chút khó chịu, có lẽ thần kiếm như nó cảm thấy bị xúc phạm khi bị hồ yêu cười lảm, một đường bay vốn thẳng tắp thì thoáng lại giật một cái, ý đồ muốn hất Bạch Thử xuống.

“Aiya... Hoa cô cô, nếu ta không đi theo lấy ai chỉ đường cho người tới ổ rết nha? Á á...” Bạch Thử một bên ôm chặt bắp chân ta, một bên kêu la oai oái mỗi lần Mặc kiếm rung lên, hé ánh mắt phong tình vụn vụn nhìn rừng rậm kể lể, ừ, ý đồ cũng là muốn dụ hoặc ta...

“Chứ không phải muốn mượn cơ trốn nhà đi chơi?” Ta liếc mắt nhìn nàng khinh bỉ. Khó khăn lắm mới kiềm chế được tiểu Mặc ngoan ngoãn lại, cũng không cần nàng bám chặt ta.

“Hoa cô~ Người nói vài chục năm nay rồi tổ mẫu đều canh chừng ta như canh quốc bảo vậy, đi đâu cũng không cho đi ah~ Nếu không phải đi cùng với người, còn lâu tổ mẫu mới đồng ý!!! Người xem xem, có phải tổ mẫu cũng rất coi trọng người không? Phụ mẫu cũng rất tin tưởng người, Thử nhi cũng rất tôn kính người, Hoa cô cô là thần tiên cái thế, đại nhân đại đức đại l... Ái!!!”

Tiểu Mặc rất thức thời rung lên một cái, thành công cắt đứt chuỗi tâng bốc của Bạch Thử, giải thoát cho lỗ tai ta được yên tĩnh đôi chút. Ta nói hồ li là giống loài giao hoạt, quả nhiên cũng không phải thứ kiêu kì mà.

Ngự kiếm nửa ngày, tới khi chúng ta đến được phía nam Bắc Kim quốc, mặt trời cũng vừa vặn khuất núi.

Nghĩ tới tiểu đồ nhi đang bị con rết xấu xí kia hết ***, lại ***, xong rồi ***. Tâm tình bản tiên quả thật không thể kiềm chế mà không nổi điên lên! Đáp xuống đỉnh Yên Sơn, ta cùng Bạch Thử theo chỉ dẫn của tiểu Sa Sa (con nhện nhỏ) băng rừng tìm động của rết tinh.

Rừng sâu âm u, sương đêm kết thành lớp màn trắng mỏng, hòa theo tiếng côn trùng là những âm thanh lạo xạo của thú rừng chạy loạn. Một đường vượt qua cây cối um tùm, cửa động của rết tinh cuối cùng cũng hiện ra trước mắt.

Từ trong động hắt ra ánh sáng, cùng với đó là tiếng cười dâm dăng của rết tinh.

“Nương tử, tiểu nương tử, đến đến, ta bồi nàng.”

“Nào nào, aiyo, tiểu nương tử của ta.”

“Nương tử~~ Thế này có thoải mái không nào?”

“Aiyo...”

“...”

“...”

“Con mẹ nó nộ mạng ra đây cho bản tiên!!!!!!!”

Ta cùng Bạch Thử đập cửa xông vào, máu dồn lên não, mấy cái kế hoạch gì gì đó Bạch Thử bày ra lúc trước cũng đã sớm quên bay quên biển.

Tiểu đồ nhi của ta!

Tiểu đồ nhi bảo bồi đáng yêu trên bảo vô giá của ta!!!

Ta nâng nàng trong tay còn sợ rớt, ta ngậm trong miệng còn sợ tan... vậy mà con rết tinh kia dám... dám... dám...

Hử?

“Sư phụ?”

“Bạch Thử.”

“Ừ?”

“Người nói, tiểu cô nương ở trong ổ rết ba ngày sẽ làm sao?”

“Bị ăn đến cái móng tay cũng không còn.”

“Thật sự?”

“... Không rõ!”

“Hai người đang nói cái gì vậy?”

Ta chết trên, này, này là tình huống gì?

Tiểu đồ nhi yêu quý của ta, ta lo nàng bị bắt nạt, sợ nàng bị ủy khuất, một đường tìm nàng đến phát điên. Còn nàng, lại đang lười biếng nửa nằm nửa ngồi trên ghế quý phi.

Mà bên dưới, Rết tinh đại gia đại danh đỉnh đỉnh tu luyện ngàn năm...

...đang rửa chân cho nàng.

Đang! Rửa! Chân! Cho! Nàng!!!

“Ê! Ê! Hai người các ngươi xông vào đây làm gì?” Rết tinh xắn cao ống tay áo vốn đã được xắn cao hết cỡ lên chỉ vào chúng ta, giọng điệu tố cáo y chang chúng ta tới phá nhà hắn.

Ta còn nghe được vài sợi dây thần kinh đang đứt phình phụt trong đầu nữa!

5. Chương 5: Chương 3.1

“Các người đang làm gì?” Ta cực lực kiểm chế hỏi.

“Rửa chân.” Rết tinh thần nhiên đáp.

“Đồ nhi?” Ta cực lực cực lực kiểm chế hỏi nàng.

“Để hần rửa chân.” Đồ nhi tiện chân hất vài giọt nước lên mặt Rết tinh, hần còn cười hề hề lau đi.

“...”

“...”

“Ta nghĩ...” Bạch Thử lên tiếng. “Chúng ta hình như đang phá hư chuyện tốt của người ta thì phải...?”

“Chuyện tốt?” Ta cực lực cực lực cực lực kiểm chế quay sang Bạch Thử. Nhận lại là cái gật đầu chắc chắn của nàng.

“Này này này này! Hai người các người không có chuyện gì làm thì biến đi! Không thấy lão tử đang bận sao?” Rết tinh xua xua tay. “Đi đi đi, lão tử không có hứng thú với các người.”

Mặc kiếm rên rỉ bị bàn tay nổi gân của ta nắm chặt, bản thân cực lực cực lực cực lực kiểm chế, kiểm chế, kiểm chế. “Đồ nhi, theo vi sư trở về.”

“Không muốn.” Đồ nhi lạnh lùng quay đi, sẵn tiện đá Rết tinh một cái, bàn chân ngọc ngà thu về, cả người thư thái nằm trên ghế quý phi. “Tiễn khách!”

“Ê! Ê! Người như vậy là có ý gì hả?” Bạch Thử không nhịn được tiến lên vài bước, cũng may ta kịp thời ngăn nàng, Bạch Thử vừa lùi lại, vài độc châm đã đâm xuống ngay chỗ trước đó nàng đặt chân. Bạch Thử lập tức biến sắc, chỉ vào Rết tinh mắng “Người muốn làm gì?”

“Không nghe thấy phu nhân của lão tử nói sao? Tiễn khách!”

“Làm gì có cái kiểu tiễn khách như người vậy?” Bạch Thử quát lên, nhưng thái độ đã dè chừng lại ba phần. Hiển nhiên nàng cũng biết bản thân không đánh lại Rết tinh.

“Các người muốn tự đi hay để ta lôi đi?” Rết tinh rũ tay áo, bỏ xuống thái độ thê nô vừa nãy, hiện tại hần trở lại nguyên hình là Rết tinh tàn bạo, là kẻ cuồng ngạo muốn san bằng Thanh Sơn.

“Ta cũng muốn thử, người làm cách nào bắt tiểu đồ nhi của ta theo người.”

Mặc kiếm rời khỏi vỏ, linh quang nhảy múa trên lưỡi kiếm đen tuyền, sát ý trong đáy mắt nồng đậm, linh lực cường đại thổi mái tóc ta bay bay... bay bay...

“Hoa cô... Bình tĩnh...”

“...”

“Được! Muốn đấu chứ gì? LÊN!”

Rết tinh hét một tiếng, hai luồng linh lực một trắng một đỏ lập tức va chạm. Đêm khuya thanh vắng, một tiếng nổ lớn phát ra kinh động cả một vùng, đánh sập luôn cả động rết.

“Hoa cô có!!! Bình tĩnh ah!!!”

Bạch Thử ở dưới đồng đồ nát gào thét, ta ở trên cao đấu với Rết tinh thoáng cái đã đến trăm chiêu, má phải của Rết tinh lãnh một vết cắt, tóc mai của ta bị cắt mất một đoạn.

“Thường nghe Hoa Linh thượng tiên bản lĩnh cao cường, quả nhiên danh bất hư truyền!” Rết tinh ra tay ngày càng quyết tuyệt, từng chiêu đều là sát chiêu, độc chiêu hướng đến ta liên tục không một chút suy giảm.

“Quá khen!” Ta lách mình tránh được một chiêu nhắm vào mi tâm, Mặc kiếm cũng không hề rảnh rỗi, mang theo uy lực cường đại chém xuống, Rết tinh né được trong tích tắc, đại thụ đằng sau lãnh toàn bộ kiếm khí bị chẻ đôi đến tận gốc.

Lại tiếp tục ba trăm chiêu, cây cối xung quanh núi đều phiêu đổ, chim rừng nhao nhác, thú rừng chạy loạn, Bạch Thủ ngồi ngáp lên ngáp xuống.

Tiếng giao đấu va chạm vang khắp cả đêm.

Tới gần sáng, ánh nắng đầu tiên chiếu lên đôi mắt thâm quầng gấu trúc của ta, Rết tinh ở đằng trước thở hồng hộc, hiển nhiên cũng không khá hơn chút nào. Trường bào trắng bạc của ta rách lung lổ chỗ, mà Rết tinh cũng đã trần nửa thân trên.

“Người cái nữ nhân... Hộc... Không biết xấu hổ... hộc... Thấy nam nhân khóa thân... hộc... Mà vẫn đánh hăng như vậy.” Rết tinh chặt vật lau vệt máu ở khóe miệng, thở hồng hồng hướng ta mắng. Trên mình hắn chỉ chút vết kiếm chém nông sâu đều có, chỉ là không có cái nào thực sự nguy hại đến tính mạng.

“Người cái tên luyện ngược... khụ... bản tiên chém người đều không né... khụ khụ...” Có lẽ là từ sau chiêu thứ năm trăm, cả hai quyết đấu đều không dùng pháp lực, con rết tinh này bắt đầu không thêm né tránh nữa, trực tiếp tấn công ta không màng bản thân lãnh thương tích gì.

“Hừ hừ... Tiên hạ thủ vi cường, người chưa nghe sao?”

“Cường cái tiểu muội! Khụ khụ...” Không ổn, con rết kia quá mức giảo hoạt, mặc dù hắn bị thương không ít, nhưng nội thương hắn gây cho ta cũng không phải nhẹ!

“Đáng tiếc một cái mỹ nhân, chỉ là tính tình quá xấu.”

“Ta cần người thích sao?”

Mặc kiếm đâm tới, Rết tinh tiếp tục không thêm né, chiêu phong hướng đến bả vai ý đồ muốn phé đi cánh tay ta. Ta nghiêng thân né được chiêu thứ nhất, không ngờ chiêu thứ hai từ bàn tay kia đã đánh tới...

Trực giác liền lóe lên ý nghĩ “Không ổn!”

Trong một khoảnh khắc, tưởng chừng chiêu phong sẽ đánh nát đầu ta, đồng tử của rết tinh bỗng co rút lại, tích tắc đã phi thân đi mất.

“Ê!”

Ta ngửa kiếm đuổi theo hắn, nháy mắt đã tới bên kia ngọn núi, ngoài ý muốn lại thấy được cảnh tượng đồ nhi một tay nắm Huyền kiếm đứng sừng sững giữa đồng cỏ nát, tay kia cầm một lọ bạch ngọc.

Rết tinh tới sớm hơn ta, hắn đứng đối diện với đồ nhi, giọng nói mang ba phần phần nộ, bảy phần cực kì phần nộ!

“Nương tử! Nàng từ đầu đã có chủ ý!?”

“Chỉ trách người quá ngu ngốc.” Đồ nhi lạnh nhạt đút lọ nhỏ vào tay áo, liếc qua tình trạng chặt vật của ta, mi tâm hơi nhíu lại. “Sư phụ, người vất vả rồi.”

...

“Hả?”

6. Chương 6: Chương 3.2

Ta ngây ngốc nhìn đồ nhi, nàng trước sau vẫn lạnh nhạt, tà áo xanh bay bay, phiêu dật trong sương sớm tựa như một tiên tử hạ phàm, lãnh đạm không một tia cảm xúc.

“Ta sớm đã biết nàng sẽ không ngoan ngoãn như vậy.” Rết tinh nhỏ một bùm máu xuống đất, từ trong người lấy ra một lọ bạch ngọc khác, giống y chang cái mà đồ nhi vừa cầm, tinh quang trong mắt lóe lên, hắn cười cợt giơ cái lọ lên trước mặt. “Chỉ tiếc, nàng tính thiếu một nước, cái lọ kia là giả, thứ bên trong mặc dù nhìn giống thuốc giải, nhưng tác dụng không hơn gì nước lã.”

Mi tâm đồ nhi khẽ nhíu, sắc mặt lập tức trầm xuống.

“Không ngờ chứ gì? Ta còn tưởng nàng là người thông minh, hóa ra cũng có lúc hành động ngu muội.” Hắc vận lực, lọ nhỏ trong tay lập tức tan thành bột phấn, chất lỏng vàng óng trong bình chảy đầy tay hắn, từng giọt từng giọt óng ánh nhỏ xuống thấm vào đất. “Chẳng phải ta đã nói sẽ đem thuốc giải làm sình lẽ sao? Sớm muộn nó cũng sẽ là của nàng, việc gì phải nóng vội như vậy? Nàng xem xem...” Hắn phỉ phỉ lớp bụi vương lại trên tay “... đến giờ thì ngay cả thuốc giải cũng không còn nữa.”

“Khốn kiếp!”

Đồ nhi tức giận rút kiếm, “Phong Hoa Ảnh” xuất ra muốn đoạt mạng Rết tinh.

“Dừng!”

Mặc kiếm cắm phập xuống mặt đất, cắt đứt trận giao tranh của hai người, ta từ trên cao đáp xuống, trước rút Mặc kiếm lên, sau quay sang đồ nhi đang phần nộ, hỏi: “Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?”

“...”

“...”

“Há há há há há!!!”

Tiếng cười của Rết tinh phá vỡ không gian, hắn lão đảo ngồi xuống hòn đá gần đó, lau nước mắt trào ra ở khóe mi, sau đó ném cho ta một cái nhìn khinh bỉ.

“Hoa Linh à Hoa Linh, đã đến nước nào rồi mà ngươi còn hỏi câu ngu ngốc như vậy? Há há há!!”

“Gì?” Ta quay sang đồ đệ, đồng dạng nhận được ánh mắt vô cảm của nàng.

“Sư phụ, chẳng lẽ... người không thấy?”

“Thấy gì?”

“...”

“...”

“Há há há!”

“Cười con mẹ mi! Bản tiên đang nghiêm túc!”

“Sư phụ!”

“...”

“Người không phát hiện ra Thanh Sơn có gì bất thường sao?”

Ta nhớ lại một chút, ngoài việc lúc tỉnh dậy sắc trời có chút âm u, ngoài ra... Ta thành thật lắc đầu.

“Há há há!!! Thanh Thanh ah Thanh Thanh, có một vị thượng tiên như ngươi, đúng là vô phúc! Há há há!!” Rết tinh lại tiếp tục không khách khí cười phá lên.

“Im miệng cho bản tiên! Bản tiên không nói chuyện với ngươi!” Ta có chút chột dạ, hình như bản thân đã bỏ lỡ điều gì đó? Mà hình như việc ta ngủ một giấc liền hai ngày cũng có chút không ổn! Khi đó thức dậy nghe được đồ nhi hai ngày không có trở về, ta liền ngự kiếm đi tìm nàng, cũng chưa có ngó qua trong núi xảy ra chuyện gì? Ách...

Ta quay qua cầu cứu đồ nhi, sắc mặt nàng khó coi đến cực điểm. Một hồi lâu sau, nàng thở ra một hơi chấp nhận thực tế trước-giờ-vẫn-vậy, môi mỏng phun ra từng câu từng chữ khiến ta lạnh người.

“Con rết kia ngang nhiên đầu độc nguồn nước của chúng ta, toàn bộ đệ tử Thanh Thanh phái, ngoại trừ những người sống trong Vô Thường cung là sư phụ, ta và tiểu đồng quét vườn, tất cả đều trong tình trạng nguy kịch.”

“...Hả?”

“Bảy ngày bảy đêm sau khi trúng độc mà không uống thuốc giải thì cơ thể sẽ bắt đầu thối rữa. Những làm sao bây giờ? Thuốc giải đã không còn nữa rồi.” Rết tinh cười cười.

“Nếu vậy...” Ta nhầm tính, có lẽ đã qua đến ngày thứ tư...? Mà đồ nhi chịu ở chung với Rết tinh, cũng là vì thuốc giải sao? Nhìn chăm chăm chỗ đất sẫm màu mà thuốc giải bị đổ xuống... Ta nghĩ...

Thanh Thanh phái... hình như là xong rồi!

“Ta không tin thứ độc đó chỉ có một bình thuốc giải.” Đồ nhi tiếp tục chìa kiếm vào Rết tinh “Mau giao ra đây!”

“Nếu nàng muốn, có thể tìm thử trên xác ta!” Con người Rết tinh nháy mắt trở nên thị huyết, từ sau lưng mọc ra liên tiếp một hai ba bốn... mười... hai mươi... ách! Tay!

Trong lúc ta còn mải đếm tay Rết tinh, hắn và đồ nhi đã lao vào giao chiến. Bây giờ ta mới biết, lúc đánh với ta, Rết tinh hoàn toàn không dùng hết sức lực. Một mình ta đấu với hai tay của hắn đã đủ mệt, đằng này đồ nhi đấu với một đồng tay kia, tay nào cũng vận chưởng lực cường đại, hạ thủ không một chút lưu tình... đương nhiên là không thể chiếm ưu thế rồi.

“Hoa cô! Làm thế nào mà người đã dời chiến trường qua bên đây vậy? Ách! Thứ gì thế kia?” Bạch Thử trong lốt hồ ly từ xa chạy tới, chưa thấy người... nhầm, hồ đâu, đã nghe thấy tiếng lạnh lạnh.

“Tiểu Thử...”

“?”

“Giúp ta một chuyện.”

“Được!”

Giao chiến trên không ngày càng ác liệt, từng trận gió linh lực mạnh mẽ cuốn tung bụi cát, thổi trường bào của ta bay phần phật. Linh quang do pháp lực va chạm chớp nhoáng liên hồi, tay rết bị chém đứt lại mọc lại, liên tục tấn công, hoàn toàn không cho đồ nhi cơ hội để thở.

Trong một khoảnh khắc né tránh một chưởng đánh vào ngực, Huyền kiếm trong tay đồ nhi bị một cánh tay đánh bay, bả vai lãnh một chưởng từ cánh tay khác. Chưởng lực mạnh mẽ đánh nàng rơi xuống đồng đất đá tạo thành một hố sâu hoắm, bụi mù chưa tan, một chưởng cực đại đã tiếp tục đánh xuống, đồ nhi vô lực chống đỡ, nhắm mắt đón nhận...

À...

Có đánh xuống không?

Đương nhiên là có!

Tuy nhiên, rất may là đồ nhi bình an vô sự.

Bởi vì ta đã kịp che chắn cho nàng.

Trước khi ta học máu ngắt đi, bên tai còn vang vọng tiếng gào thảm thiết của đồ nhi.

“SƯ PHỤ!!!”

7. Chương 7: Chương 4.1

“Có vẻ không còn cách nào khác.”

“...”

“Ta cũng bó tay thôi.”

“...”

Là Bạch Thử sao? Nàng đang nói gì vậy?

“Độc này quá mạnh, thậm chí tốc độ thoái rửa cũng nhanh hơn gấp mấy lần.

“...”

Gì thối rữa gì? Mà Bạch Thử đang nói chuyện với ai vậy?

“Pháp lực của cô cô lúc đấu với Rết tinh đã bị tiêu hao không ít.”

“.....”

Dám nói xấu ta sao? Bản tiên vẫn còn sung sức lắm biết không?

“Người đã mê man suốt một ngày rồi.” A? Là đồ nhi sao? Giọng nói của nàng vẫn luôn êm tai như vậy. “Không còn cách nào cứu sao?”

“Có thì có... Chỉ là Rết tinh có chịu giao ra không thôi.”

“Để ta đi.”

“Di! Ê ê! Ta khó khăn lắm mới cứu được hai người các ngươi đó! Đâu phải để cho người đi chịu chết nha!?”

“Chẳng lẽ cứ nhìn sư phụ ta phải chết sao?”

“...”

Phi phi phi phi! Các người nói ai chết? Bản tiên vẫn còn sống sờ sờ đây!

Thật kì quái, cơ thể nặng như đeo trĩ vậy, rõ ràng ý thức rất rõ ràng, nhưng làm thế nào cũng không động đậy được...

Tiếng đóng cửa vọng lại từ chốn xa xôi, ý thức cũng dần mơ hồ. Ta mơ màng nghĩ, không được! Đồ nhi không thể lại đi tìm Rết tinh...

Ngày đó là ngày đầu tiên đồ nhi theo ta trở về Thanh Sơn, ta dắt nàng bước vào từ cổng lớn, ba ngàn bậc thang kéo dài tới đại điện, hai ngàn đệ tử Thanh Thanh xếp hàng thẳng tắp đón chào chúng ta, khiến cho đồ nhi choáng ngợp mà run lên.

Thanh Thanh phái trước nay tuyển chọn đồ đệ đều hết sức nghiêm ngặt, chỉ duy nhất nữ tử có đủ căn cơ, qua được mười bài kiểm tra của các trưởng lão, mới có thể nhập môn. Sau đó khổ tu, vượt qua bảy bảy bốn chín kiếp nạn, cuối cùng lịch kiếp phi thăng.

Chỉ đáng tiếc, cho tới nay cũng chỉ có mình bản tiên qua được chín chín tám mốt kiếp nạn, phi thăng thành công trở thành thượng thần.

Mười hai đồ đệ trước của bản tiên, ai ai cũng là người ưu tú xuất chúng do chính bản tiên chọn lựa, người giỏi nhất cũng đã qua được bốn mươi tám kiếp nạn, chỉ là, không qua được kiếp nạn cuối cùng, cho nên hồn phi phách tán...

Lần này thập tam đồ nhi do đích thân ta chọn, cũng là kì tài hiếm có, chỉ có điều...

Trước hai ngàn đệ tử Thanh Thanh, ta ban cho nàng Huyền kiếm, đặt tên Bảo Linh, không mong nàng có thể phi thăng thành tiên, chỉ mong nàng mãi là bảo bối khiến người ta thương yêu.

Kết quả, dường thành một cái băng sơn ai cũng không dám đến gần!

Năm thứ nhất trôi qua suôn sẻ, đồ nhi sống cùng ta ở Vô Thường cung tách biệt với bên ngoài. Ta dạy cho nàng luân thường, chỉ cho nàng đạo lý, sau đó hướng dẫn nàng những bước căn bản của tu tiên. Cùng ăn cùng ngủ, sớm đã trở thành thói quen. Tuy nhiên, đứa nhỏ này tự lập rất sớm, về căn bản ta cũng chẳng cần chăm sóc nàng nhiều, hoặc có thể, ta đã quên mất là mình phải chăm sóc nàng.

Cho đến khi phát hiện, tiểu đồ nhi hoàn toàn không cần ta tắm rửa cho nữa, còn ta không biết từ lúc nào, luôn cần nàng chà lưng cho mình!

Năm thứ mười, đồ nhi trải qua thiên kiếp đầu tiên, chỉ ba đạo thiên lôi mà thôi, không nhiều, khi nàng bước ra khỏi vòng kết giới, ta chợt nhận ra không ổn! Bắt đầu từ bây giờ, dung mạo nàng sẽ không thay đổi nữa, nhưng mà, đồ nhi của ta lại chẳng có tư vị nào nữ nhân cần có cả!

Cho nên ta ép nàng rời Vô Thường cung ở đỉnh núi, xuống dưới kí túc xá dưới núi sống chung với những nữ đồ đệ khả ái đáng yêu khác, cũng chỉ mong nàng có thể học tập một chút ôn nhu...

Đồ nhi ban đầu còn oán ta, sau đó đến phiên ta ai oán...

Từ bao giờ, bữa cơm lại trở nên chán ngắt như vậy? Cho dù có gà quay, ta ăn vào cũng không ngon miệng như trước nữa. Là bởi vì không có đôi đũa nào sẽ gấp đôi gà vào chén cơm của ta, cũng không có ai lạnh nhạt đẩy chén canh chân giò hầm nóng hổi về phía ta nữa...

Từ bao giờ, Vô Thường cung ta ở suốt năm trăm năm, lại trở nên rộng lớn ảm đạm như vậy? Im lặng đến bất thường. Là bởi vì không có đồ nhi, ta không còn ai để líu ríu nữa sao?

Từ bao giờ... ta lại cảm thấy trống rỗng như vậy?

Cô đơn không đáng sợ, cái đáng sợ là sau khi quen với những tháng ngày náo nhiệt, cuối cùng bản thân không còn có thể thích ứng được với cô đơn tịch mịch nữa.

Một buổi sáng ta chắt vật ngồi chải tóc, mấy công việc thường nhật thế này ta đều hạn chế dùng tiên thuật, kết quả, chỉ mười năm không tự mình chải đầu thôi, ta đã mang đầu tóc mình trở thành cái tổ quạ!

“Đã đến rồi, sao lại không vào?”

Nhận ra đồ nhi lấp ló ở cửa, ta lên tiếng nhàn nhạt gọi, nàng ban đầu còn chần chừ, cuối cùng chậm rãi tiến vào, cũng không nói lời nào, chỉ đoạt lại lược gỗ trên tay ta, từ tốn giúp ta gỡ tóc.

Mặt trời từ phía đông ngả về tây, ánh triều dương nhàn nhạt, bóng của đồ nhi chải tóc cho ta đổ dài trên đại điện rộng lớn, không hiểu sao... lại có chút ảm áp.

Ta im lặng không nói, nàng cũng lặng im, chăm chú chải tóc cho ta, kiên nhẫn gỡ từng mối rối, bàn tay trắng nõn vuốt ve, đem cái tổ quạ chải thành suôn mượt. Chải từ sáng sớm đến chiều tối, da đầu ta đã sớm tê rần, nhưng cũng không muốn nàng dừng lại, mà nàng cũng không có ý muốn dừng lại.

“Sư phụ.”

“Ừ.”

“Ở dưới núi rất phiền phức.”

“Ừ...”

“Các tiểu bối thường hay nhìn chằm chằm đồ nhi.”

“Ừ...”

“Các trưởng lão sư đệ đều luôn cung kính với đồ nhi, không quen chút nào.”

“Ừ...”

“Thi thoảng các tiểu sư tôn lại tìm đồ nhi xin chỉ giáo, rất phiền.”

“Ừ...”

“...”

“...”

“Sư phụ...”

“...Ừ.”

“Đồ nhi trở về Vô Thường cung được không?”

“...”

“...”

“Ừ.”

8. Chương 8: Chương 4.2

“Tĩnh?”

“...Ừ...”

Bộ dạng yêu nghiệt của Bạch Thử phóng đại trước mặt làm ta có chút không thích ứng kịp, một lúc sau, thần trí tỉnh táo hơn một chút, ta mới phát hiện thì ra mình lại nằm mơ...

“Ôn trời, cô cô quả thật dọa chết ta mà!”

Bạch Thử thở phào, cả người xụi lơ xuống ngã trên người ta, ta không kiên nhẫn muốn đẩy nàng, lại phát hiện toàn thân vô lực... Thật mệt...

“Chúng ta đang ở đâu?” Trước mắt là khung cảnh xa lạ, căn phòng đơn giản, đồ đạc đơn sơ, không hề giống phòng ốc ở Vô Thường cung hay ở núi Bàn Sơn.

“Không biết, là một thành trấn nhỏ ở miền nam Kim quốc.” Bạch Thử lắc đầu. “Ta khó khăn lắm mới mang hai người thoát khỏi tay Rết tinh, cũng may trước đó hắc bị Bảo Linh tỷ tỷ đâm một kiếm vào tim nên suy yếu khá nhiều, ta mới có cơ hội... Cắt được đuôi hắc cũng mệt đứt hơi, vừa hay tìm được thành trấn này, nên ta thuê phòng trọ tạm trốn ở đây.”

“Ừ... Cảm ơn người.”

Ta mệt mỏi nhấc tay lên, lại phát hiện, lớp da bên ngoài đã tím đen lại, vài chỗ da còn đang bắt đầu hoại tử lở loét, giống như tay xác chết. Ta vô cảm nhìn cánh tay, sau đó lặng lẽ đặt xuống, không muốn cử động nữa.

“Tiểu Bảo Linh đâu?”

“Này... Lại đi tìm Rết tinh rồi.”

“...”

“Cô cô không trách ta để nàng đi à?”

“...”

“...”

“Người có cần, cũng cần không nổi.” Đồ nhi cứng đầu này của ta, ta còn không hiểu nàng sao. “Đã qua mấy ngày rồi?”

“... Hai ngày.”

Hôm nay vừa vặn là ngày thứ bảy... Thanh Sơn... coi như xong rồi.

“Không cần lo lắng, nàng sẽ không sao đâu.” Ta nhắm mắt dưỡng thần, bàn tay nhẹ vỗ lên tay Bạch Thử an ủi, có điều... không cần tưởng tượng cũng biết nó ghê thế nào rồi.

“Cô cô... Người thật lạc quan mà.” Bạch Thử ngược lại cũng không ghê tởm cánh tay mục rữa của ta, còn nắm lấy mà an ủi.

“Bạch Thử... Sau lần này, ta sẽ mời người tới Thanh Sơn uống rượu.”

“Được! Cô cô nói phải giữ lời đấy! Đừng có để tới lúc đó một đám đạo cô lại đuổi đánh ta!” Bạch Thử cười đến khuyh thành khuyh quốc, ta bất giác cũng mỉm cười theo, lườm nàng một cái.

“Người cái hồ ly ranh ma! Ai là đạo cô chứ?”

Bạch Thử lè lưỡi trợn mắt, ta trách mắng nàng vài câu, nàng liền cười ha hả. Hai chúng ta nói cười một lúc, ta liền cảm nhận được tiên khí hết sức quen thuộc đang tiến đến.

“Người xem, chẳng phải đồ nhi đã trở... về...” Từ cuối cùng ta không thốt ra được, cũng cười không nổi nữa...

Đồ nhi ôm thân thể bê bết máu xông cửa vào, một cánh tay buông thõng đung đưa gập khúc theo hình dáng lạ thường, toàn thân nơi nào cũng có vết thương, mà khuôn mặt... đã bị hủy một nửa.

“B...Bảo Linh tỷ tỷ...” Bạch Thử lấp bắp, còn đầu óc ta thì trống rỗng một mảng.

“Sư phụ... Người tỉnh...” Đồ nhi khó nhọc dựa vào cánh cửa mở tung, nhìn thấy ta, nửa mặt còn nguyên của nàng vẽ lên ý cười, cười đẹp như vậy, đẹp đến tan nát cõi lòng....

“Đồ nhi...”

Ta chập vạt vượn tay, nàng liền thất thểu chạy tới bên giường, Bạch Thử rất thức thời nhường chỗ cho nàng, bàn tay bê bết máu nắm lấy bàn tay thối đen của ta.

“Sư phụ, đồ nhi lấy được thuốc giải rồi!” Nói rồi nàng liền cẩn thận móc trong người một bình đất nung nhỏ xíu, khi mở ra, bên trong sóng sánh chất lỏng ánh kim, trong mắt linh quang nháy múa, vui sướng vô hạn.

“Làm sao mà...”

Ta đau xót nhìn nửa khuôn mặt dập nát của đồ nhi. Tiểu đồ nhi đáng yêu của ta, tiểu đồ nhi xinh đẹp của ta, khuôn mặt trắng nõn ngày nào, hiện tại máu cùng thịt lẫn lộn, mà vùng da lành lặn xung quanh, còn có dấu hiệu hoại tử...

“Người cũng trúng độc đó?”

Bàn tay đưa thuốc đến bên miệng ta hơi khựng lại, ánh mắt nàng né tránh ánh mắt ta, chỉ nhẹ nhẹ lắc đầu. “Không phải.”

“Vậy vết này là gì?” Bàn tay ta áp lên má nàng, đồng dạng đều hoại tử giống nhau.

“A... Bảo Linh tỷ tỷ, thuốc này...”

“Thử muội” Đồ nhi ngắt lời Bạch Thử. “Phiền người ra ngoài một chút.”

“Nhưng...” Bạch Thử còn muốn tiếp lời, bắt gặp ánh mắt của ta, nàng cuối cùng gật đầu, lúc đi ra còn đóng cửa cẩn thận.

“Đồ nhi, trả lời vi sư, người có trúng độc hay không?”

“Không trúng.”

“Trúng hay không trúng?”

“Không trúng.”

“Vi sư dạy người thế nào? Làm người phải thành thật! Ta hỏi lại lần cuối, trúng hay không trúng?”

“...” Đồ nhi nhắm mắt, miêng cứng gật đầu.

“Thuốc giải này chỉ đủ cho một người có phải hay không?”

“...” Nàng lại khó khăn gật thêm một cái.

Cả căn phòng rơi vào im lặng, thứ duy nhất có thể nghe được là hơi thở đứt đoạn của ta, đồ nhi nắm chặt bình đất nung, như nắm chặt sinh mạng của cả hai chúng ta.

Được một lúc, ta thở dài một hơi, nắm lấy bàn tay trắng trẻo của nàng mà nói.

“Đồ nhi, người biết vi sư năm nay bao nhiêu tuổi không?”

“Bảy trăm hai mươi tư tuổi.” Đồ nhi nhàn nhạt trả lời.

“Bảy trăm hai mươi tư... Ta sống kiếp thượng tiên này cũng được hơn sáu trăm năm... Đồ nhi, người thấy, như vậy đã đủ dài chưa?”

“... Sư phụ, đừng nói linh tinh.”

“Mĩ vị nhân gian ta đều đã nếm qua rồi, hiện tại ngoài gà quay của đồ nhi ta chẳng còn luyến tiếc món gì nữa, cũng coi như không còn nuôi tiếc...”

“Đợi người khỏe lại đồ nhi sẽ nướng gà cho người...”

“Bằng cách nào?”

“...”

“Vi sư từng dạy người đừng hứa khi người không thể thực hiện, có phải hay không?”

“Xin lỗi sư phụ...”

Đồ nhi rụt vai lại khiến ta thương tiếc, đứa nhỏ của ta, đứa nhỏ đáng thương của ta, luôn luôn thành thật như vậy, thành thật đến đáng thương, cho dù ta đưa cho nàng yêu cầu vô lý thế nào nàng cũng cố gắng thực hiện, luôn đặt lời nói của ta lên trên, cuối cùng lại quên đi bản thân mình.

“Bảo Linh, đây là lệnh của sư phụ người, uống thuốc giải đi.”

“Không muốn.”

“Người dám cãi lại vi sư, muốn tạo phản sao?” Ta lạnh giọng.

“... Không phải.”

“Vậy thì uống đi.” Ta buông lỏng bàn tay đang nắm tay đồ nhi, đẩy bình thuốc nàng đang cầm gần tới miệng nàng. “Uống... hoặc ta sẽ trục xuất người khỏi sư môn, từ nay về sau, ân đoạn nghĩa tuyệt!”

“Sư phụ...”

“Uống.”

Bàn tay nắm bình đất nung ngày càng chặt, đồ nhi vịn vẹo gương mặt nhìn ta với vẻ không tin nổi, lại bất đắc dĩ nhìn sang bình thuốc giải, hai cánh môi mỏng cắn chặt rớm máu. Đây là lần đầu ta lạnh nhạt sử dụng mệnh lệnh với nàng, lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng...

“Bảo Linh... Đừng hi sinh vì sư phụ.” Ta khẩn thiết nhìn nàng, tâm đau như cắt, nàng vì ta đã làm quá nhiều, ta không muốn nàng vì ta ngay cả sinh mạng cũng không cần.

Ánh mắt đồ nhi mông lung, một giọt lệ vô thức chảy xuống gò má lấm lem, vô hồn tựa như xác chết. Cuối cùng như thể hạ được quyết tâm, nàng nâng lọ thuốc lên giữa cổ uống cạn.

“Giỏi lắm.”

Ta thỏa mãn thả lỏng, lại không ngờ đồ nhi đột ngột đánh úp xuống, gắt gao đè ta dưới người. Ta chưa kịp kinh hãi, bờ môi mỏng đã phủ xuống, đem chất lỏng vàng óng bên trong truyền vào miệng ta, hai cánh môi trần trọc dây dưa hồi lâu, bấy giờ nàng mới ngẩng đầu lên, lời nói thốt ra nghẹn đắng, không phải giọng nói êm ái lạnh nhạt ta thường nghe, mà là một giọng trầm ấm, mang theo một chút run rẩy.

“Sư phụ! Đồ nhi là Nam nhân!” Thanh âm trúc trắc, như thể rất lâu rất lâu không hề sử dụng, cả cơ thể đồ nhi ở trên người ta run run. “Sư phụ, người nói, đồ nhi làm sao nhìn người mình yêu chết đi bây giờ?”

9. Chương 9: Chương 5.1

Đồ nhi... Là Nam Nhân...

Từng giọt mặn đắng rơi từ khóe mắt hấn đọng lại trên da mặt ta, lăn dài thành một vòng cung rồi biến mất, để lại cái ướt át lạnh lạnh... Đồ nhi... khóc, hấn khóc... Giọng hấn khàn khàn vô lực, cả cơ thể hấn đè nặng trên người ta, cổ họng phát ra từng tiếng nức nở, thanh âm xa lạ mà quen thuộc...

“Sư phụ, sư phụ... người nói đồ nhi làm sao nhìn người chết đây? Sư phụ... Đồ nhi làm sao để người chết đây? Sư phụ... Sư phụ...”

Từng tiếng “Sư phụ” nỉ non bóp nghẹt trái tim ta, ép lồng ngực ta đau đớn đến không thở nổi...

Bảo Linh của ta, tiểu Bảo Linh của ta, hấn chưa bao giờ khóc đến thương tâm như vậy.

Ngày ta gặp hần lần đầu tiên, hần bị trói cứng trên bàn tế chờ thường luồng đến ăn thịt, nhưng hần chỉ mở to đôi mắt diêm lệ mà nhìn ta chém chết nó, hoàn toàn không có một tia sợ hãi, khác xa với những đứa trẻ cùng tuổi...

Hần luyện công phu cùng ta, bị thương cũng không kêu, gãy tay cũng không khóc, chỉ mím môi để ta nối lại xương cho hần...

Hần cùng Rết tinh giao chiến, thương tích đầy mình, nửa mặt bị hủy, hần cũng không nhú mảy lấy một cái...

Vậy mà giờ đây hần khóc...

Giờ phút âm dương cách biệt, hần nhường thuốc giải duy nhất cho ta, bản thân hần tự nguyện chết để cứu ta, hần lại ôm lấy ta mà khóc như một đứa trẻ...

Ta biết hần khóc không phải vì hần sợ chết, hần chưa từng sợ, cũng như ta vậy, nhưng mà cái hần sợ...

Lại vừa vặn là cái ta cũng sợ.

Vận sức đẩy một cái, trời đất đảo điên, đồ nhi trợn mắt nhìn ta nằm trên hần, nhìn ta cúi xuống gần tới môi hần. Thời điểm chất lỏng màu vàng chảy từ trong miệng ta tràn vào miệng hần, đồ nhi bắt đầu ý thức được rằng phải phản kháng.

Chà...

Nói sao nhỉ?

Dù ta là nữ nhân, dù ta đã hơn bảy trăm tuổi, nhưng dù sao ta cũng là sư phụ hần, khi đồ nhi phản kháng cũng là lúc ta dùng pháp lực chế trụ toàn thân hần, một tay bóp tại yết hầu ép hần nuốt xuống.

“S...Sư phụ...”

Hai cánh môi thâm tím của ta ở trên môi mỏng của hần trêu chọc gặm cắn, toàn thân hần cứng đờ, cuối cùng ý nghĩ phản kháng cũng không còn, cho đến khi định thân thuật hóa giải, hần liền ôm lấy ta, cả hai điên cuồng dây dưa...

“Đồ nhi ngốc, cuối cùng cũng chịu thừa nhận.” Ta cười khẽ.

Năm thứ mười khi đồ nhi lần đầu chịu thiên kiếp, ba đạo thiên lôi đánh xuống, đối với thượng tiên như ta chẳng hề dễ vào mắt, nhưng đồ nhi khi đó chỉ có hơn mười năm tu hành, chịu được một đạo cũng đã là gắng hết sức.

Ta dạy cho hần dựng kết giới, hai đạo thiên lôi đã đủ chọc thủng, đạo thứ ba đánh thẳng vào người hần. Khi ta chạy tới, toàn thân hần đã không còn chỗ nào nguyên lành, mà y phục... cũng bị cháy hết!

Kể từ đó ta phát hiện hần là nam nhân, nhưng lạ một điều là, ta không hề chán ghét hần lừa dối ta từng ấy năm, ta chỉ trách bản thân đã quá hấp tấp nhận hần làm đồ đệ mà không tìm hiểu hần kĩ hơn, trách bản thân vô trách nhiệm với hần, kết quả, mười năm chung sống lại không phát hiện thân phận thật sự của hần.

Nhưng dù sao nam nữ cũng có sự khác biệt, ta từ mười tuổi đã lên Thanh Sơn bái sư tu đạo, nam nhân tiếp xúc qua cũng chỉ có phụ thân đã sớm qua đời. Trên Thanh Sơn toàn là nữ nhân, hần là nam nhân đầu tiên mà ta tiếp xúc lâu như vậy. Theo tổ chế đặt ra, nam nhân không được bước chân lên núi, theo giáo điều răn dạy, ta phải đuổi hần khỏi Thanh Sơn, phế toàn bộ tu vi của hần.

Nhưng mà, nhìn hần thoi thóp nằm trên giường, cả người thương tích vì thiên lôi... Ta lại không nỡ...

Ta không nỡ đuổi hần, lại không dám tiếp xúc với hần, cho nên khi hần tỉnh lại, ta liền lấy cớ hần không có ôn nhu của nữ tử mà đuổi hần khỏi Vô Thường cung, xuống dưới núi cùng các tiểu bối tiếp xúc, để hần rời khỏi ta. Cho dù hần không muốn, ta cũng không muốn, nhưng ta ép bản thân cứng rắn, hần đã có thể giấu ta mười năm, làm sao không thể qua mặt những tiểu bối đồng môn? Cho nên ta an tâm đẩy hần đi, đẩy hần xa khỏi ta.

Mười bảy ngày, ta đuổi hấn xuống núi mười bảy ngày, mười bảy đêm ta không hề chớp mắt. Ta lại lo hấn sơ sẩy bị người khác phát hiện, lo lắng hấn không quen với hoàn cảnh mới, lo lắng hấn bị các trưởng lão tiểu bối làm khó...

Mười bảy ngày ta không có tâm trạng làm gì, chỉ ngây ngốc ngồi trên bảo tọa nhìn về phía xa, ta hoàn toàn có thể dời thần thức xuống núi nhìn hấn, nhưng ta sợ... Sợ rằng thấy hấn rồi sẽ không kìm được mà gọi hấn trở về.

Sau đó ta bắt đầu nghĩ mông lung, nghĩ tới mười năm kia hấn chung sống cùng ta.

Mười ba tuổi, hấn bắt đầu lạnh nhạt với ta, sống chết cũng không muốn ngủ chung giường với ta nữa.

Mười bốn tuổi, hấn bị ốm một trận, khi mở miệng nói thanh âm liền giống như lưỡi cưa cùn mài vào ống sắt, trầm trầm ồ ồ, sau đó cả ngày hấn trốn trong phòng không ra, ta gắng hỏi thế nào cũng không chịu mở miệng nữa. Y phục hấn mặc từ sau đó liền trở nên kín mít, từ cầm trở xuống không hở ra chỗ nào.

Mười lăm tuổi... ta nhắm tính tiểu cô nương bình thường đã bắt đầu trở mã, nhưng hấn như cũ chỉ cao lên chứ không có dấu hiệu gì, cho nên ta giúp hấn hầm canh đu đủ xanh chân giò, ai ngờ hấn lạnh mặt, một ngụm cũng không chịu uống! Mỗi lần ta nhờ hấn chà lưng hấn đều như phải bỏng, phát áo chạy mất.

Mười sáu tuổi, một tháng một lần hấn trốn trong phòng bảy ngày không chịu ra, nói là quỳ thủy* tới! Ta còn vui mừng cuối cùng hấn cũng đã ra dáng cô nương, chỉ là bây giờ nghĩ lại, có lẽ khi đó hấn chỉ muốn đối phó nghi ngờ của ta...

(Khụ... Có ai không biết “quỳ thủy” là gì hơ?)

Mười bảy tuổi, tiên thuật của hấn có chút tiến, hấn bây giờ mới chịu mở miệng nói chuyện thường xuyên, thanh âm êm ái dễ nghe, tựa như chim hoàng oanh hót trong mưa, tuy thái độ vẫn còn lạnh lùng xa cách, nhưng sẽ không còn phản kháng khi ta tiếp cận hấn quá gần...

Từ đó về sau hấn càng cẩn trọng, một chút sơ hở cũng không lộ ra, ngày càng giống một tiểu cô nương lãnh đạm, còn ta thì chẳng may nghĩ ngờ, cho đến khi...

Không dưới một lần ta tự giễu bản thân, nhưng lại không hề oán hấn lấy một lần.

Ngày thứ mười bảy xa hấn, ta nhận ra rằng mình nhớ hấn... Khi hấn chải tóc cho ta, xin ta trở về Vô Thường cung, cuối cùng ta biết rằng bản thân sẽ không thể xa hấn...

Nhưng mà, tâm tư ta không kín đáo như hấn, một khi ta biết hấn là nam nhân rồi, sẽ không thể đối xử với hấn như xưa nữa, hấn sớm muộn cũng sẽ nhận ra.

Cho nên ta dùng tiên thuật tự ám thị bản thân quên đi, quên đi rằng ta đã từng nhìn thấy cơ thể hấn, quên đi hấn là nam nhân... Nhờ vậy mà ta có thể vô tư đối diện với hấn, trêu đùa hấn...

10. Chương 10: Chương 5.2

“S..Su...”

“Shhh...” ngón tay trắng nõn của ta đặt trên môi đồ nhi, hôn lên từng tắc trên mặt hấn, bờ môi ta đặt tại đầu, thương tích nơi đó liền kết da, khi rời đi, vết thương cũng lành lặn nguyên vẹn.

“Sư phụ, độc của người...” Đồ nhi lặng người nhìn từng vết hoại tử trên cơ thể ta dần biến mất, linh quang trong mắt hấn không rõ là xúc động hay gì, nhưng hô hấp ngày càng kịch liệt.

“Thứ độc đó làm sao hại được bản tiên?” Bàn tay ta chạy dọc cánh tay gầy nhem nhỡ của hấn, vài tiếng răng rắc kêu lên khiến hấn hít từng ngụm khí lạnh, sau đó cánh tay lại đẹp đẽ như ban đầu vốn có. “Đồ nhi nghĩ ngờ năng lực của vi sư sao?”

“Kh... Không phải...” Hấn nuốt nước miếng, tránh tầm mắt khỏi cảnh xuân của ta bị lộ ra do ngoại bào trở xuống.

“Nào nào, thả lỏng một chút...” Bàn tay ta mang theo linh lực chạy dọc thân thể, mang từng vết thương ghê rợn trên người hắn chữa lành, từng chút từng chút, ép hắn thở dốc không ngừng. “Đồ nhi, người còn yếu lắm, ngoan ngoãn nằm yên đi.” Nói rồi ta còn vỗ vỗ hạ bộ nóng rực của hắn, có lẽ đã bị ta kích thích không nhẹ, thứ bên trong bỗng trở nên cương cứng, cách một lớp vải cũng có thể nhận ra nó... thật lớn!

“Hự...” Đồ nhi rên lên một tiếng, cũng khiến bản thân ta khó nhịn theo...

Aiz... Sắc không thể đựng, sắc không thể đựng!

“Đồ nhi à, nếu người không ngoan ngoãn một chút, vì sư làm sao chuyên tâm trị thương cho người?” Nói thế chứ bàn tay ta đã lần vào trong bắp đùi hắn, chỗ này có một vết cắt nham nhở, máu còn chưa có khô, ta vừa đựng vào, hắn liền giật một cái, cái “chỗ kia” lại càng căng ra, như thể chỉ muốn phá lớp vải vướng víu thoát ra ngoài.

“Khự... Kiểm chế, kiểm chế một chút...”

Chật vật nửa ngày, cuối cùng ta cũng đem đồ nhi từ nửa sống nửa chết trở về nguyên vẹn, hắn khỏe mạnh ngồi lên, cũng là lúc ta mệt mỏi ngã xuống, đem hắn dọa đến trắng bệch mặt mày.

“Không cần lo lắng, vì sư chỉ là có chút mệt, để ta ngủ một chút.”

Sau đó, ta ngủ liền một giấc hai ngày hai đêm.

Khi tỉnh dậy, đầu tiên đập vào mắt là khuôn mặt hoàn mỹ của đồ nhi, hắn ghé bên cạnh giường ngủ gật, xem ra lúc ta hôn mê hắn vẫn luôn túc trực. Bởi vì đã thú nhận với ta, hiện tại hắn không cần mặc đồ nữ nhân nữa, y phục lam nhạt khoác lên người, mái tóc dài được ngọc quan búi lên, quả thật là bày ra bộ dạng họa thủy!

Mà bờ môi mỏng kia, lại khơi gợi hương vị mất hồn ngày đó ta gặm cắn hắn, vô tri vô giác, ta đã tiến lại gần hắn hơn...

“Sư phụ?”

“A...”

Ta dừng lại giữa không trung, chỉ cách mặt hắn có một chút, bốn mắt trợn lên nhìn nhau, ta còn có thể nghe rõ tiếng tim hắn đập loạn nhịp.

“Sư phụ, tỉnh rồi phải uống nước.” Đồ nhi mau chóng quay mặt đi, vụng về che giấu vành tai mê người đang dần đỏ ửng, hắn dùng tốc độ ngự kiếm chạy tới bàn trà, lóng ngóng mãi chẳng rót nổi một chén.

“Đồ nhi... Có trách vì sư không?”

Động tác của hắn khựng lại, bóng lưng hơi rũ xuống, thật lâu thật lâu về sau, hắn cuối cùng mới phun ra hai từ “Không trách!” nhỏ xíu.

Aiz...

Nghĩ lại thì việc bản tiên làm cũng có hơi chút quá đáng, đem tiểu đồ nhi đáng yêu dọa đến choáng váng mặt mày... Nhưng cũng không thể hoàn toàn trách ta! Ai bảo đồ ngốc kia học nghệ thì thông nhưng chuyện nam nữ lại tri độn. Ta dụ dỗ hắn mấy chục năm trời hắn cũng không chịu vượt qua giới hạn, thật tức chết mà!

Chung quy cũng bởi đồ nhi e ngại thân phận bại lộ sẽ không thể ở gần ta nữa, đến cuối cùng ta vẫn phải đẩy hắn vào đường cùng, ép hắn thừa nhận yêu thích ta, bản tiên mới cảm thấy bản thân đạt được thành tựu.

Gì? Ép hắn thế nào sao?

Cũng chỉ là một chút mẹo vặt mà thôi.

Trước khi đỡ cho hắn một chưởng của Rết tinh, ta đã uống trước một viên “Tán cốt hoàn” của Bạch Thử, khiến cho bản thân thực sự suy yếu, sau khi đỡ chưởng đó xong, quả thật đã lấy mất của bản tiên nửa cái mạng!

Tiếp theo đó phải nhờ Bạch Thử diễn xuất rồi! Cái gì độc tố cái gì hoại tử, những việc xảy ra tại Thanh Sơn lũ nhện đều đã thuật lại toàn bộ cho nàng, ngay cả vết thương thế nào cũng biến ra đầy đủ, kinh tởm y như thật, lại còn thêm mắm thêm muối nói ta sắp chết, dọa cho đồ nhi tay chân luống cuống, thực sự đi tìm Rết tinh đòi thuốc giải lần nữa.

Con Rết tinh này, cho dù bề ngoài ra tay ác độc, nhưng ta tin là hắn sẽ không giết đồ nhi, một chưởng kia hắn đánh xuống đồ nhi bị ta đỡ lấy, khi đó hắn cũng sâu kín muốn dành cho đồ nhi đường sống, chưởng phong tuy lớn, nhưng uy lực chỉ còn bảy phần. Cho nên dù đồ nhi có thật sự đi tìm hắn, chỉ cần vẫn còn thở, bản tiên vẫn có thể cứu được. Mặc dù vẫn có đau lòng một chút... Hừ hừ...

Sau đó nha... Là màn mớm thuốc và thổ lộ... Khụ khụ...

“Sư phụ... người chảy nước miếng...” Nước trà xanh lục đưa tới, thoáng nhìn lên trên, vẻ mặt của đồ nhi muốn bao nhiêu vụn vẹo liền có bấy nhiêu. Xem ra vẫn còn hồn dỗi ta nhiều lắm.

“Không cần lo lắng, Rết tinh sau khi đưa thuốc giải cho đồ nhi cũng đã tới Thanh Sơn giải độc cho mọi người rồi. Trước khi đồ nhi trở về đây, Bạch Thử đã kể cho ta nghe hết tình hình ở Thanh Sơn, không có gì đáng ngại nữa.”

“... Hả?”

“Con Rết đó tu được ngàn năm cũng không phải đơn giản, là bởi vì hắn chưa động sát sinh, cho nên cũng chưa có ai đuổi giết hắn. Lần này là hơn hai ngàn mạng người, hắn có muốn làm thật cũng không dám, còn không phải sợ bị Thiên Lô đánh chết sao? Hắn chẳng qua muốn ép đồ nhi kết thân cùng mình, ai ngờ... khụ...”

“...”

“Nhưng vì sư cũng thật bất ngờ, đồ nhi lại có thể thắng được Rết tinh để lấy thuốc giải thật sự.” Ta híp mắt, nghe Bạch Thử nói Rết tinh gần như không bị thương, nhưng đồ nhi lại bị đánh cho tàn tạ như vậy, đúng là tự đi tìm chết mà.

“Đồ nhi... Đánh không lại hắn.”

Đánh được mới lạ á!

“...Ừ?”

“Đồ nhi nói với hắn mình là nam nhân, không thể cùng hắn...”

Aiz... Kiểu này có khi con Rết luyến ngược kia bị hỏa khí công tâm thật rồi, muốn bao nhiêu ngược liền có bấy nhiêu ngược! Há há há!

11. Chương 11: Chương Kết

Phái Thanh Thanh trên đỉnh Thanh Sơn một lần nữa trở lại yên bình sau đại nạn, các đồ đệ trong phái sau một lần kinh hách kia đều nhất mực cảnh giác, đồ ăn thức uống đều cẩn thận đề phòng, nguồn nước được canh phòng cẩn thận, các vụ ngộ độc từ đó cũng không còn.

Tuy nhiên, điều khiến cho toàn bộ đệ tử Thanh Thanh kinh hãi nhất không phải là bản thân mình suýt chết, mà là chân tướng của vị thập tam tổ sư cô Bảo Linh họ hằng hâm mộ, hóa ra là nam nhân!!!

Vì chuyện này mà toàn phái loạn cào cào, các trưởng lão kịch liệt lên án, đòi phải phế bỏ tu vi, đuổi kẻ giả dạng nữ nhân này ra khỏi Thanh Sơn, các đệ tử lại càng hoang mang, một số thiếu nữ xuân tâm nhộn nhạo, vị “thập tam tổ sư cô” kia, cho dù giả dạng nữ nhân đã khuynh quốc khuynh thành, mà nay trở lại nguyên trạng, lại càng muốn câu hồn đoạt phách!

Trong lúc mọi thứ vẫn đang nháo nhào, Hoa Linh Thượng tiên, trưởng môn đời thứ hai sáu, cũng là sư phụ của Bảo Linh tuyên bố một tin còn khiến đám đồ tử đồ tôn càng khiếp sợ hơn!

“Bất kì ai, chỉ cần đánh thắng hẳn ta liền thuận theo cùng hẳn rời núi, còn nếu thắng không được thì chấp nhận hẳn là Thái tổ sư công của các người đi.”

Việc này... Phái Thanh Thanh bọn họ cho đến nay cũng chỉ có duy nhất một vị Thượng tiên thái tổ sư bà này thôi! Nếu như ngay cả thái tổ sư bà cũng rời đi, vậy Thanh Thanh từ sau biết trông cậy vào ai đây?

Cho nên, từ trưởng môn Cao Linh đến các trưởng lão cùng các đệ tử, không ai dám thực sự giao chiến với Bảo Linh. Đối với họ, thà rằng chấp nhận một nam nhân trên núi, còn hơn không có Thái tổ sư bà bà!

Vì vậy chuyện này cũng coi như lắng xuống ở mặt ngoài, còn bên trong nổi sóng bao nhiêu... Chúng ta tạm thời không bàn nữa.

Mười năm sau.

Vô Thường cung trên đỉnh Thanh Sơn trải qua gần một ngàn năm tịch mịch yên ả, một buổi sáng đẹp trời như bao ngày, lũ chim đang vui đùa trong hoa viên bị một tiếng thét dài đánh động, phút chốc đã bay mất chẳng còn tăm hơi.

“Sóng Linhhhhhhhh!!!!”

Người vừa thét là Hoa Linh Thượng tiên, còn người đi bên cạnh nàng là Bảo Linh, phu quân của nàng, hai người một trước một sau đỡ nhau bước ra khỏi đại điện. Hoa Linh ôm cái bụng lớn chỉ vào tiểu cô nương đang nép ở sau núi giả, cực kì tức giận mà gào ầm lên.

“Mẫu thân đã nói con bao nhiêu lần là không được xuống núi hử!? Ở bên dưới đó nguy hiểm thế nào con có biết hay không? Ta chỉ lo là một chút con liền muốn làm trái ý ta, muốn làm phản phải không!?”

“Mẫu thân...” Tiểu Song Linh từ đằng sau núi giả lồm lét bước ra, bộ dạng có ba phần giống Hoa Linh, còn lại bảy phần thì giống phụ thân nàng như tạc. “Nữ nhi chỉ là muốn cùng với các tỷ tỷ chơi đùa...”

“Còn muốn nói dối?” Bảo Linh lạnh giọng lên tiếng, phóng tay một cái, Huyền kiếm bên hông nháy mắt đã bay thẳng vào bụi rậm, bên trong lập tức phát ra tiếng la oai oái.

Tiểu Song Linh thất sắc, vội vàng chạy tới chỗ bụi rậm kia kiểm tra, tuy nhiên ở trong đó đã không còn ai nữa, chỉ có phụ thân nàng hừ lạnh một tiếng “Con rết đó chạy cũng thật nhanh!”, nàng mới thở phào một hơi.

“Hử, vậy là con lại đi với Rết tinh sao?” Hoa Linh vừa xoa cái bụng bầu vừa hỏi, giận dữ ban nãy cũng giảm đi ít nhiều.

Tiểu Song Linh biết là không thể giấu được rồi, hai bàn tay nhỏ day day góc áo, khẽ gật đầu một cái. Nhưng mà phụ thân nàng không giống mẫu thân, vừa nghe thấy Rết tinh đi cùng nữ nhi lại càng bức bối, quở trách nàng một hồi con rết kia có bao nhiêu xấu xa, bao nhiêu mặt dày, là kẻ thù không đội trời chung của Thanh Thanh, lại nói ngày xưa hẳn tàn ác thế nào, đã man cơ nào... khiến nàng nghe mãi cũng muốn buồn ngủ.

“Thôi thôi, tiểu Song Linh cũng không còn nhỏ nữa, tự nàng sẽ biết nên kết giao với ai.” Hoa Linh cười cười, trong mắt lóe tinh quang, nghĩ tới cảnh con rết kia phải gọi nàng một tiếng nhạc mẫu, bất tri bất giác lại cười lên thành tiếng.

“Nương tử... người lại đang tính kế ai sao?” Bảo Linh đỡ phu nhân của mình ngồi xuống, thập phần cẩn thận giúp nàng ngồi vững vàng trên xích đu bằng gỗ.

“À... Không có gì, ta chỉ đang nghĩ tới Bạch Thử chừng nào sẽ sinh.” Nàng bầm ra được đứa nhỏ của Bạch Thử hiện tại là nữ, mà trong bụng mình vừa hay lại là nam hài, chẳng phải quá đẹp đôi sao?

Mười năm trước lúc nàng vẫn còn đang tình tứ với đồ nhi, thì Bạch Thử đã gặp được nhân duyên của mình ngay tại thành trấn kia. Là một gã công tử thế gia họ Trương, hiện tại nàng ta đã trở thành phu nhân Tể tướng của Kim Quốc rồi, dưới gối có hai con trai, lại đang mang thai nhi nữ, hạnh phúc đến mức mỗi lần Hoa Linh tới gặp nàng đều cười không khép được miệng!

Vì chuyện này mà Hồ vương bà bà giận Hoa Linh đến mức không cho nàng bước chân vào Bàn Sơn nửa bước, trách nàng không trông coi ngoại tôn nữ của bà cẩn thận. Nàng cũng không vội, không vào thì không vào, sau này nhi tử của nàng kết duyên cùng ngoại tôn nữ của bà ấy, chẳng phải sẽ thành thông gia sao? Còn sợ gì không có cơ “thăm hỏi” chứ.

“Mẫu thân, tiểu đệ đệ khi nào mới chịu chịu ra vậy?” Tiểu Song Linh áp tai vào bụng Hoa Linh tò mò hỏi, tiểu đệ đệ này nàng chờ cũng đã bảy tháng mà mãi chẳng chịu chịu ra, Rét thúc thúc nói còn phải đợi thêm hai tháng nữa, nhưng nàng thấy lâu thật là lâu...

Cánh hoa đào nhẹ rơi trên búi tóc của tiểu Song Linh, Hoa Linh cười cười nhặt đi, khẽ dựa vào phụ quân của nàng ở bên cạnh, cũng không trả lời câu hỏi của nhi nữ mà ngược lại hỏi nàng. “Chờ sau này tiểu đệ đệ ra đời rồi, tiểu Song Linh muốn làm gì với tiểu đệ đệ không?”

Hai mắt tiểu Song Linh lập tức sáng rực, mồm nhỏ liến thoắng kể lể nào là muốn cùng đệ đệ học ngự kiếm, nào là muốn cùng thi lặn dưới ôn tuyền, sau đó xuống dưới núi ăn cánh gà, đi bắt côn trùng, đi ghẹo các tỷ tỷ ...

Phụ thân nàng lạnh giọng nhắc nhở, tiểu Song Linh lè lưỡi trốn sau mẫu thân, còn Hoa Linh chỉ cười cười, ngược nhìn lên tán hoa đào đang dần khai nhụy.

Nàng sống hơn bảy trăm năm, sống được đến giờ phút này, coi như cũng được viên mãn.

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/su-phu-do-nhi-la-nam-nhan>